07/02/2024

Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης: Η ελπίδα και η εμπιστοσύνη στον Θεό

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη
Αόρατος Πόλεμος

Συνέχεια από εδώ: http://www.pemptousia.gr/?p=391835

Κεφάλαιο γ’

Η ελπίδα και η εμπιστοσύνη στον Θεό.

Είναι πολύ αναγκαίο σε αυτόν τον πόλεμο, το να μην εμπιστευώμαστε τον εαυτόν μας, όπως είπαμε· παρόλα αυτά, εάν απελπισθούμε μόνο, δηλαδή, εάν αποβάλουμε, μόνον κάθε πεποίθησι του εαυτού μας, βέβαια, ή τραπούμε σε φυγή, ή θα νικηθούμε, και θα κυριευθούμε από τους εχθρούς.

Γι αυτό, κοντά στη ολοκληρωτική απάρνησι του εαυτού μας, χρειάζεται ακόμη και η πλήρης ελπίδα και εμπιστοσύνη στο Θεό, ελπίζοντας δηλαδή από αυτόν μόνο κάθε καλόν και κάθε βοήθεια και νίκη. Γιατί, καθώς από τον εαυτό μας, όπου είμαστε το τίποτα, τίποτα άλλο δεν περιμένουμε, παρά γκρεμίσματα και πτώσεις, για τα οποία και πρέπει να μην έχουμε εμπιστοσύνη στον εαυτό μας τελείως, κατά αυτό τον τρόπο θα απολαύσουμε οπωσδήποτε από τον Θεόν κάθε νίκη, αμέσως μόλις οπλίσουμε την καρδιά μας με μίαν ζωντανή ελπίδα σε αυτόν, ότι θα λάβουμε την βοήθειά του σύμφωνα με εκείνο το ψαλμικό «σ αυτόν έλπισε η καρδιά μου και

βοηθήθηκα» (Ψαλμ. 27,9).

Αυτήν την ελπίδα, μαζί και βοήθεια, μπορούμε να πετύχουμε για τέσσερις λόγους.

α) Γιατί την ζητάμε από ένα Θεό, ο οποίος με το να είναι Παντοδύναμος, ό,τι θέλει μπορεί να το κάνη και στη συνέχεια μπορεί να βοηθήση και μας.

β) Γιατί, την ζητάμε από ένα Θεό ο οποίος, όντας άπειρα σοφός, όλα, τα πάντα γνωρίζει με πλήρη τελειότητα, και επομένως γνωρίζει όλο εκείνο που ταιριάζει στη σωτηρία μας.

γ) Γιατί ζητάμε αυτή την βοήθεια, από ένα Θεό, ο οποίος, για να είναι ατέλειωτα αγαθός, με μία αγάπη και θέλησι που δεν περιγράφεται, είναι πάντα έτοιμος για να δώση από ώρα σε ώρα, και από στιγμή σε στιγμή, όλη τη βοήθεια που μας χρειάζεται, για την πνευματική και ολοκληρωτική νίκη του εαυτού μας, αμέσως όταν τρέξουμε στην αγκαλιά του με σταθερή ελπίδα.

Και πώς είναι δυνατόν, ο καλός εκείνος Ποιμένας μας, που έτρεχε τριαντατρία χρόνια αναζητώντας το χαμένο πρόβατο, με τόσο δυνατές φωνές, που βράχνιασε ο λάρυγγας, που περπάτησε δρόμο τόσο κοπιαστικό και ακανθώδη, που έχυσε όλο του το αίμα και έδωσε τη ζωή, πώς είναι δυνατόν, λέω, τώρα που αυτό το πρόβατο ακολουθεί πίσω του, και με επιθυμία φωνάζει, και τον παρακαλεί, να μη γυρίση σε αυτό τους οφθαλμούς του;

Πώς μπορεί να μην το ακούση; και να μην το βάλη στους θείους του ώμους, κάνοντας γιορτή με όλους τους Αγγέλους του ουρανού; και αν ο Θεός μας δεν παύει από το να γυρεύη με μεγάλη επιμέλεια και αγάπη, να βρη κατά την ευαγγελική παραβολή, τη χαμένη δραχμή, τον τυφλό και κωφό αμαρτωλό, πώς γίνεται τώρα να εγκαταλείψη αυτόν, που σαν χαμένο πρόβατο, φωνάζει και καλεί τον δικό του Ποιμένα; και ποιος θα πιστέψη ποτέ, πώς ο Θεός, που χτυπάει πάντα την καρδιά του ανθρώπου, επιθυμώντας να μπη μέσα και να δειπνήση, σύμφωνα με την ιερή Αποκάλυψι(1), δίνοντας σε αυτόν τα χαρίσματά του, ότι, όταν του ανοίγη την καρδιά ο άνθρωπος και τον προσκαλή, αυτός θα έπρεπε να κάνη με την θέλησί του τον κωφό και να μη θέλη να μπη;

Ο δ’ τρόπος για να αποκτήση κάποιος αυτήν την προς τον Θεόν ελπίδα και βοήθεια, είναι το να τρέξη με την μνήμη του στην αλήθεια των θείων Γραφών, οι οποίες, σε τόσα μέρη ας δείχνουν φανερά, ότι δεν έμεινε ποτέ ντροπιασμένος και αβοήθητος, όποιος έλπισε στον Θεό. «Κοιτάξτε τις αρχαίες γενεές και στοχασθήτε· ποιος εμπιστεύθηκε στον Κύριο και καταντροπιάσθηκε;» (Σειράχ 2,9) (2).

Με τα τέσσαρα λοιπόν αυτά όπλα οπλίσου, αδελφέ μου.

Και άρχισε το έργο, και πολέμησε για να νικήσης· και βέβαια από αυτά θα αποκτήσης, όχι μόνον την ολοκληρωτική ελπίδα στον Θεό, αλλά και την ολοκληρωτική απελπισία στον εαυτό σου, για την οποία δεν παραλείπω να σου υπενθυμίσω και σε αυτό το κεφάλαιο, ότι έχεις πολλή ανάγκη από την γνώσι της· επειδή, στον άνθρωπο είναι τόσον πολύ προσκολλημένη η εμπιστοσύνη στον εαυτό του, ότι είναι κατά κάποιον τρόπο κάτι και τόσο λεπτή, που σχεδόν πάντα ζη κρυφά μέσα στην καρδιά μας, και μας φαίνεται πως δεν έχομε εμπιστοσύνη στον εαυτό μας και έχομε ελπίδα στο Θεό.

Οπότε, για να φεύγης εσύ, όσο μπορείς, αυτή την μάταιη υπόληψι, και να εργάζεσαι με την έλλειψι επιστοσύνης στον εαυτό σου και με την ελπίδα στο Θεό, είναι ανάγκη να προπορεύεται η σκέψις της αδυναμίας σου, πιο πριν από την σκέψη της παντοδυναμίας του Θεού, και πάλι αυτές οι δυο μαζί να προπορεύωνται πριν από κάθε μας πράξι.

1. Τα λόγια της Αποκαλύψεως είναι αυτά: «Να, στέκομαι μπροστά στην πόρτα και κτυπώ. Αν κάποιος ακούση την φωνή μου και μου ανοίξη την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του και θα δειπνήσω μαζί του κι αυτός μαζί μου» (3, 20).

2. Για αυτό και ο βασιλεύς Αύγαρος, αφού αναστήλωσε την αχειροποίητη εικόνα του Κυρίου μας, πάνω στην Πόρτα της πόλης Έδεσσα, έγραψε και αυτά τα λόγια σε αυτή «Χριστέ ο Θεός, ο εις σε ελπίζων, ουκ αποτυγχάνει ποτέ» (από τον Συναξαριστή της ις’ [16] του Αυγούστου).

Από το βιβλίο του οσίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, «Αόρατος πόλεμος», απόδοση στη νέα ελληνική, Ιερομόναχος Βενέδικτος, έκδοση Συνοδείας Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη, Άγιον Όρος

Πηγή: (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)pemptousia.gr